

между доста пароды, разровихъ бібліотеки-те, испитахъ учители-те и вредомъ найхохъ противорѣчія, сомнѣнія, и мнѣнія хиляди пути по разны отъ языцы-те имъ. Ако убо не ся нахожда истина-та въ най прочуты-те на чловѣчески-те знанія положинцы, гдѣ треба да отиде нѣкой да я тражи? и що ползува да има вѣкой сереце просто между чловѣцы кон-то иматъ умъ струптивъ и сердце развращено? — Сомнителна бы была ми полза-та на истина-та, отговорн Парія-та ако не достигаше при насъ иначе нежели чрезъ чловѣцы-те; въ естество-то, а не между тѣхъ треба да я тражимо. Естество-то е изворъ на всы-те существа; неговый говоръ не е непостижимъ и леснопремѣнителенъ, какъ-то е говоръ-атъ чловѣческой и книжный, чловѣцы-те правятъ книги, но естество-то прави дѣла. За да основе нѣкой истина-та въ книга, е исто-то като да я основаваше на икона или статуа (андріанда), на кон-то полза-та е соме за едно мѣсто и ся развалятъ ради продолженіе-то на время-то. Всяка книга е дѣло чловѣческо, а естество-то е примѣръ на Божіе-то художество.”

“Имашъ правда, рече Декторъ-атъ; есте-